

MELDURIN

»Vores kjære Søn hensov klokken 2 om Dagen (sum vanlukkan hendi um morgunin). Jeg var hos ham til det sidste Aandedrag, og han sagde til mig: »Gode Fader. Græd ikke, jeg slipper til Gud. Trøst Moder, Gud trøste hende,« bad han, og han bad sit Fadervor med klar Forstand. Gode Kone, nu har han det godt, det er ikke at tænke noget andet. Gud lade os alle samles med ham i de dejlige Boliger hist oppe i de lyse Sale hos Gud i Himmelen.«

Brot úr brævi, sum Friðrikur Klein sendi heim til konuna, Apoloniu, eftir vanlukkuna umborð á Acorn undir Íslandi í 1928, tá sjeý mans brendu til deyðis. – Tað er so kensluborið, at tað rørir meg inn á sálina, sigur Óli Jacobsen, sum skrivaði lagnusøguna og slapp at skriva burtur úr brævinum.

Tí áðrenn vit vita av, eru tey gomlu farin undir grønu torvu, og við teimum ein biti av okkara felags søgu, sigur Óli Jacobsen.

Lívsstílin

Við árunum er skrivingin blivin ein lívsstílin hjá Óla Jacobsen. Arbeiðið og ítrivið er smeltað saman.

– Eg geri einki annað. Eg dugi heldur einki annað. Eg dugi ikki at mála, smíða ella grava. Men eg skrivi.

Sambært fyrrverandi Fiskimannafelagsformanninum eru tey alsamt fleiri, ið fortelja sær, at tað nú eisini var gott, at hann ikki varð afturvaldur, tá í 2007.

Spurdur, hvørt hann er samdur við teimum, dregur Óli Jacobsen á svarið:

– Eg ætlaði mær eitt skeið afturat, men fekk nakað annað, sum er meiningsfult. Nú kann eg brúka alla mína tíð til nakað, ið mær dámar væl. So jú, eg eri nøgdur, hóast tað var hart tá.

Óli Jacobsen dugir ikki at seta tal á, hvussu nógv tímar fara við skriviningini hvørja viku. Tað veri seg við at tosa við fólk, granska gomul skjøl ella framman fyri telduna.

Manglandi svarið hevur nakað við lívsstílin at gera, skilst.

Og hóast hann í mong ár hevur trolað eftir søgum, so gerst havið ongantíð tomt. Nøsin fyri góðu søguni er framvegis har.

– Herfyri vóru vit í London. Á veg heim aftur komu vit at bíða í Gatwich. Tá síggi eg ein mann koma leiðandi eina eldri konu. Eg hugsi við mær sjálvum, at hatta má so bestemt vera ein gomul hermannakona. Vit komu í prát, og har var eisini ein søga, greiðir Óli Jacobsen.

Kvinnan var Esther Williamson, fødd Rein, sum er ættað úr Havn. Hon giftist við einum bretskum hermanni og tey búsettust í Bretlandi eftir kríggið. Nú var hon á veg til Føroya saman við soni og verdóttir at halda 90 ára føðingardag saman við føroysku familjuni.

– Soleiðis er tað við søgunum. Nakrar eru reint hepnir, meðan aðrar koma burtur úr øðrum kanningararbeiði ella eg fá eitt prei um tær, greiðir Óli Jacobsen frá.

Drívmegin

Óli Jacobsen fyllir 70 ár í dag, mikudagin 21. august. Hann kundi tí valt at tikið sær av lottum sum pensjonistur. Men viljin er til meira.

– Man blívur so nógv klókari sjálvur av hesum. Hevði eg einki skrivað, so fekk eg heldur einki at vita. Hartil havi eg eitt gott minni. So eg fá avgjørt nakað burtur úr við at halda fram, sigur Óli Jacobsen.

Hann hevur lagt seg eftir at skriva til vanliga fólkið, sum hann málber seg.

– Sum áður nevnt, so havi eg bara Gøtu Skúla at dúva uppá. Og tí skrivi eg sum ein, ið er komin úr Gøtu Skúla. Onkur heldur óivað, at tað er ikki so gott ella fint. Men tað skulu tey eisini hava loyvi til at halda. Skít verið við tí, hevði eg nær sagt.

Eftir okkurt um 4000 síður av siðsøgu er Óli Jacobsen framvegis á veg móti næstu søguni. Heilsan er góð, og hugurin til staðar.

– Eg eri framvegis bæði svangur og forvitin. Eisini havi eg eina unga konu, sum fyllir 58, nú eg fylli 70. Men eg bleiv ikki abbi fyrstu ferð, fyrr enn eg var 68, og tað gongur also fram um alt annað, leggur Óli Jacobsen smílandi afturat.

FAKTA:

Óli Jacobsen

- Føddur í Kalundborg á Sælandi 21. august 1943
- Flutti saman við foreldrum og systkjum til Norðragøtu í 1950
- Fór til skips við slupp í 1958.

- Kom í nevndina í Føroya Fiskimannafelag í 1966
- Formaður í FF 1971-2007 við undantaki av einum góðum ári sum landsstýrismaður
- Giftur við Kirstin f. Nielsen av Eiði.

- **Børn:** Linda f. 1982, gift við Palla Skorheim, tey eiga sonin Óla f. 2011, Kári f. 1983, Óli Jákup f. 1987 og Tróndur f. 1991